HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.



**ח"ר אלעזר הא.** דקתני מתניתין דחינו כאן להכניע והכניעו ו) אחר הוא מתחייב על הוצאתו וכל אדם פטורין ללא כר' שמעון בן אלעזר: **מתני' עלה.** מפרש בגמרא: **כמלא פי גמל.** נפיש שיעורא מפי פרה אבל כמלא פי פרה לא מיחייב דהא לא חזו להכניע **עמיר.** קשין של שבלין: **פי טלה.** נפיש מפי גדי הלכך עמיר ללא חזי לגדי לא מיחייב כמלא פי גדי על דאיכא מלא פי טלה אבל עשבים הואיל וחזו דין לטלה דין לגדי מיחייב אפי' כמלא פי גדי: **לחין.** הרמויין לאדם כגרוגרת דזה שיעור לכל מאכל אדם לשבת אבל כמלא פי גדי לא לאיסי לא חזו לגדי: **גמ' המוליח מכן כמלא פי פרה.** והויליו להאכילו לגמל שפי גמל גדול מפי פרה: **דהא חזי לפי פרה.** הלכך שיעור מזונו הוא ולכל מי שיוליחו לא פקע שיעוריה נהכי: **דחייב.** דהאיכא שיעורא למזי לפרה הלכך כשר להכניע הוא ומכניעין כמותו: **עלה.** לא חזיא לפרה אלא ע"י הדחק אלא לגמל הוא דמזי וזה הוליחו לפרה: **רבי יוחנן אמר פטור.** דהא לגמל דמזי ליה ליכא שיעורא ומי מצוה לצורך פרה הוליחו ולגבה ליכא שיעור אלילה ע"י הדחק לאו אלילה היא הלכך לא מחייב כי פליגי במוציא עצה בכלאים אבל בשאר מלאכות דלא מחייב אפי' בכלאים כר"ש דאמר אין לו אלא שכר בטלתו: **אין מצטרפין לחמור שבהם.** מי שיעורו גדול הוי קל ומינו מצטרף להשלים שיעורו של חמור דהא לא חזיא כי הוה לגמל אלא לחמור עם עגלה ליכא שיעור אלילה ע"י הדחק לא חזיא כלל לשיעורא הוא: **ג' על ג'.** לטומאת מדרש הזב ליעשות ג' על ג' טפחים: **הבגד והשק מצטרפין.** שהבגד משלים שיעור השק. שק עשוי מנוצה של עזים: **ואמר ר' שמעון מה טעם.** מצטרפין: **הואיל ורלויין ליטמא מושב.** שלם לירוף מצטרפין זה עם זה לטלאי מרדעת של חמור כשיעורו לענין מושב הזב שם קנין משלים מהן ותקן טפח על טפח ליטמא עליו מיטמא ליה אב הטומאה במושב הזב דתניא (ה) המקנח מכוון טפח על טפח טמא מושב וחמירין טעמא בפ"ק דסוכה ו) הואיל ורלוי לטלות על גבי חמור שהיו מקפיד שם הוא משלי מינין: הכא

דוקא[א] בבגד ג' של הבגד והעור והשק השק והטפח אין מצטרפין שהין רלויין להתאבד יחד והמחבדן בטלה דעתו ואין טמאים מדרש. ר"י: **ואמר ר"ש מה טעם בו'.** תימה לר"י דמה לריך להאי טעמא דהא כיון דמצטרפין זה עם זה מ"מ רלוי לחבדן ומזו למדרש[ג] וכיון דמזו למדרש מצטרפין לטומאת מדרש דהא אפי' כופת שאור שיעיבה טומאה מדרש כדלמריגן בהעור והרוטב (חולין קכט.) והכא בטומאת מדרש הבגד שלשה על שלשה לענין טומאת מת אפי' ג' על ג'[ד] כדפריטית לעיל ומר"י דולאי הא דקתני הבגד שלשה על שלשה לא מיירי אלא למדרש אבל טיפח השק ועור ומפך מיירי נמי בטומאת מת והכי איתא[ט] במסכת כלים בפכ"ו (מ"ב) הבגד שלשה על שלשה [למדרש ומשום ג' על ג'] לטומאת מת השק ד' על ד' העור ה' על ה' המפך ו' על ו' שזו בין למדרש בין לטומאת מת אלא שהשם מבחילה בקונר כמו שרגיל בכמה מקומות ועל טומאת מת קאמר[ט] מה טעם מצטרפין[יז] בשלא יחדו למדרש[יח] ולא לריך לאי טעמא לחירוף דעור ומפך[כ] דמפך לא מטמא בשלא יחדו כשיהיו שלשה על שלשה אלא אפילו יחדו כשיהיו ג' על ג' ואפילו הכי לא מטמא אלא מדרש דהא מדרש מטמא בפחות משלשה על שלשה כדתנן בפרק המקבל (פ"ד מ"ה) ומדרש לר"י כמו אפי' ריב"ח[כא] דהואיל ורלוי ליטמא מושב היינו הואיל ושוו שיעוריהן לענין מושב וכמו שפירש בקונטרס בפ"ק דסוכה (דף י:) דהמקנח מכוון היינו מקנח מהן שיקנח[כב] יהא טמא[כג] ואע"ג שכאן אין שיעור שזה מצטרפין הואיל ולענין מושב שיעור שזה והא דקאמר[כד] ה"נ חזו לגמרא היינו נמי[כה] דשיעור שזה לדגמרא[כו] כדתנן בפרק המקבל (ב:) דלגמרא כל שהו הלכך מצטרפין אפי' לענין דבר ללא שזו שיעורייהו וה"ה דהוי מלי למיקנט הכא ולזרע ולרפואה דהוי נמי בכל שהו אלא אלא לא כל דבריט שייך בהו זרע ורפואה אבל דוגמא שייכא בכל דבר והא דקאמר בסוכה המקבל מכוון כו' הואיל ורלוי לטלות על גבי חמורו לשון הואיל ורלוי לאו דווקא דהוי אפילו אין לו אלא חמור אחד ואין החבל משלימין לתבן ואין התבן משלימין לחבל אלא שניהם מצטרפין לכל דבר שבעולם ומקבלין טומאה כדתנן בפרק המקבל (שם) ומיהו אפילו אין לו אלא חבל בלבד או תבן בלבד